

בנין החברה העתידית

[א. בנין החברה העתידית](#)

[ב. החיוב המוחלט לקבל עבדות ה'](#)

[ג. עקרונות החברה העתידית](#)

[ד. סיכום](#)

א. בנין החברה העתידית

משל לחברה רעבים וצמאים התועים במדבר, והנה אחד מהם מצא מקום ישוב בכל טוב. ואז נזכר באחיו האומללים. אמנם כבר נעתק מהם הרבה, עד שלא ידע מקום המצאם. מה עשה? התחיל לצעוק בקול גדול ולתקוע בשופר, אולי ישמעו חבריו הרעבים והאומללים את קולו ויתקרבו אליו, ויבואו ג"כ לישוב ההוא המלא מכל טוב.

כן הדבר שלפנינו: הנהתעינו במדבר הנורא יחד עם כל האנושות, ועתה מצאנו אוצר גדול המלא מכל טוב, דהיינו ספרי הקבלה שבאוצר, שמשביעים נפשינו השוקקות וממלאים אותנו דשן ונחת ושבענו והותרנו. אלא זכרון החברים שלנו, שנשארו במדבר הנורא אובדי עצות, נשאר חרוט בליבנו. אמנם המרחק רב בינינו ואין הדברים נשמעים בינותינו. לפיכך ערכנו את השופר הזה, לתקוע בקולות, אולי ישמעו אחינו ויתקרבו אלינו, ויהיו מאושרים כמותינו.

דעו אחינו בשרינו, כי חכמת הקבלה כל עיקרה הוא הידיעות איך נשתלשל העולם ממרום גבהו השמימי עד ביאתו לשפלותינו. והמציאות הזו היתה מוכרחת, משום ש"סוף מעשה במחשבה תחילה", ומחשבתו ית' פועלת תיכף, כי אינו צריך לכלי מעשה כמותינו. ולפיכך יצאנו מתחילה באין סוף ברוך הוא (פירוש: במחשבת הבורא להטיב לנבראיו) עם כל השלימות עד לעולם הזה.

ולפיכך קל מאד למצוא בחכמת הקבלה את כל התיקונים העתידיים לבוא מתוך העולמות השלמים שקדמו לנו. ומתוך זה אנו יודעים, האיך לתקן דרכינו מכאן ולהבא. כמו מעלת האדם על הבהמה, שרוח הבהמה יורדת למטה, כלומר שאין רואה אלא ממנה והלאה, ואין לה שכל ובינה לראות מה עבר עליה, כדי לתקן העתיד. נוסף עליה האדם, שרוח האדם עולה למעלה, כלומר להעבר, ומסתכל בהעבר כמו אדם המסתכל במראה ורואה לתקן את פגמיו, כן השכל רואה בהעבר עליו ומתקן את צרכיו מכאן ולהבא.

ולפיכך אין התפתחות למין הבהמה, ועדיין עומדים על אותו המקום שנבראו, משום שאין להם המראה, להבין מתוכה איך לתקן הדברים ולהתפתח לאט לאט כמו האדם. והאדם הולך ומתפתח יום יום עד שמעלתו מובטחת ומורגשת. וכל זה אמור בדרכי הטבעיים החיצוניים, דהיינו טבע המציאות שבסביבתנו, דהיינו מזונותינו וענייני החצונים, שעל זה מועיל בהסתפקות גמור השכל הטבעי.

משא"כ בפנימיותינו ועצמינו, הגם שאנו מתפתחים למקצת, אבל אנו מתפתחים ומשתבחים מחמת דחיפות מאחורינו ע"י יסורים ושפיכות דמים. והוא מטעם, שאין לנושום תחבולה להשיג מראה לראות בפנימיות האדם, שהיו בהדורות שעברו. ואצ"ל בפנימיות הנפשיות והעולמות, איך נשתלשלו ובאו לחורבן נורא כהיום. חורבן כה גדול עד שלא תהיה לנו בטיחות בחיינו, ונהיה מוכנים ועומדים לטבח ומיתות משונות בשנים הקרובות, עד שהכל מודים, שאין להם שום עצה למנוע זה.

ותדמו לעצמכם למשל, אם היום תמצאו איזה ספר הסטורי, שהיה מצייר לכם את הדורות האחרונים, שיהיו אחר עשרת אלפים שנה, מחכמת המדינות ומדרכי היחיד, אז היו המנהיגים שלנו מחפשים כל תרופה, איך לסדר את החיים כאן על ידו, עד שהיינו מגיעים ל"ואין יוצאת ואין צוחה ברחובותינו", ומתבטלים היו השחיטות והיסורים הנוראים, והכל על מקומו יבוא בשלום.

ועתה רבותי, הרי לפניכם ערוך ומוטל בארון זה הספר, שבו כתוב ומפורש כל חכמת המדינות, וכל סדרי היחיד והצבור, אשר יהיו בסוף הימים. דהיינו ספר הקבלה, שבו מסודרים העולמות המתוקנים, שיצאו עם שלימות, כנ"ל שמה' יתברך יוצאת השלימות בראשונה ואח"כ אנו מתקנים אותם ובאים לשלימות גמורה וקיימת בעולם העליון, היוצאת מאין סוף ברוך הוא, בדרך "סוף מעשה במחשבה תחילה". ומטעם שמהשלם לא נמשך תיכך בלתי שלם אלא בדרך הדרגה, ואין העדר ברוחני, ע"כ נשארים כולם קיימים ומצוירים בכל דמוים וצלמים בכללות ופרטות בחכמת הקבלה.

פיתחו הספרים הללו ותמצאו כל הסדרים הטובים שיתגלו באחרית הימים, ומתוכם תקבלו הלקח הטוב איך לסדר הדברים גם היום בצרכים דעניי העולם הזה, שאפשר ללמוד את ההסטוריה העוברת וממנה אנו מתקנים את ההסטוריה הבאה.

וכל זה שיתי אל לבי עד שאינני יכול להתאפק עוד, והוסכם אצלי לגלות מההסתכלות וממה שמצאתי כתוב בספרים ההם, דרכי התיקון העתיד המוחלט לנו. ואצא לבני העולם בשופר הזה, אשר לפי דעתי והערכת יספיק לקבץ את כל בני סגולה שיתחילו ללמוד ולהגות בהספרים, ויכריעו את עצמם ואת כל העולם לכף זכות.

ב. החיוב המוחלט לקבל עבודת ה'

הנה אמרנו, אשר הטבע מחייב למין האדם לחיות חיי חברה, וזה פשוט. אולם יש לנו להסתכל במצוות, אשר הטבע מחייב אותנו לעשות מתוך הבחינה ההיא, דהיינו מבחינת חיי החברה. וכשנסתכל בדרך כללית, יש לנו לעסוק בתוך החברה רק בשתי מצוות, שאפשר להגדיר אותם בשם "קבלה והשפעה". דהיינו שכל חבר מחוייב מצד הטבע לקבל צרכיו מהחברה, וכן מחוייב להשפיע ע"י עבודתו לטובת החברה. ואם יעבור על אחת מב' המצוות הללו, יענש מבלי רחמים כאמור.

והנה במצוות הקבלה אין אנו צריכים להסתכלות מרובה, משום שהעונש נגבה תיכף ומיד. ומשום זה לא יארע לנו שום הזנחה. אולם במצוה השנייה, שהיא השפעה לחברה, אשר העונש לא יגיענו תיכף, ולא עוד אלא שגם העונש מגיע אלינו ביחס בלתי ישר, לפיכך אין המצוה הזאת נשמרת כהלכתה, ולפיכך מטוגנת האנושות על האש במרחשת איומה, והחרב והרעב ותולדותיהם לא פסקו ממנו עד הנה. והפלא שבדבר, אשר הטבע כמו שופט בעל מקצוע, מענישנו על פי התחשבות עם התפתחותינו, כי עינינו הרואות, שבאותו שיעור שהאנושות הולכת ומתפתחת, כן יתרבו עלינו העינויים והמכאובים בהשגת כלכלתנו וקיומנו.

הרי לעיניך בסיס מדעי נסיוני, שנצטוונו מצד השגחתו יתברך לקיים בכל מאודנו את המצוה של השפעה לזולתו בתכלית הדיוק. באופן, ששום חבר מאיתנו לא ימעיט מלעבוד בכל השיעור המובטח להצלחת החברה ולאושרה. וכל עוד שאנו מתעצלים לקיים את זה בכל השיעור, לא יפסיק הטבע מלהענישנו וליטול נקמתו ממנו. וכפי המכות, שאנו מוכים בזמננו זה, עלינו גם לקחת בחשבון את החרב השלופה לעינינו על להבא. ויש להסיק מהם מסקנה נכונה, אשר סוף סוף ינצחנו הטבע, וכולנו יחד נהיה מוכרחים לעשות יד אחת לקיים מצוותיו בכל השיעור הנדרש מאיתנו.

אולם המבקר את דברי, יש לו עדיין פתחון פה לשאול: כי עדיין לא הוכחתי רק שצריך לעבוד לבני אדם. אולם מאין ההוכחה המעשית שצריך לעבוד במצוה זו לשם ה' יתברך? על זה אמנם הטריחה בעדינו ההסטוריה בעצמה, והכינה לנו עובדה מליאה לעינינו, שדיה ומספקת לנו להערכה שלימה ולמסקנות בלתי מפוקפקות: כי הכל רואים איך חברה גדולה כמדינת רוסיה בת מאות מליונים, שלרשותה עומד ומשמש שטח אד מהעולה על מדת אירופה כולה, עם רכוש של חמרים גלמיים שכמעט אין דוגמתו בעולם כולו, אשר המה כבר הסכימו לחיות חיי חברה שתפית וביטלו למעשה כל קנין פרטי, וכל אחד אין לו דאגה אחרת זולת לטובת החברה, שלכאור המה כבר רכשו להם כל המדה הטובה של השפעה לזולתו במשמעותה המלאה, ככל מה שיעלה השכל האנושי, ועם כל זה, צא ולמד מה עלתה להם, ובמקום שהיה להם להתרומם ולהתקדם על המדינות הבורגניות, ירדו מטה מטה הולך ויורד, עד שלא לבד שאינם מוכשרים להיטיב את חיי העובדים ביותר מעט מן פועלי הארצות הבורגניות, הנה אין לאל ידם אפילו להבטיח להם את לחם חוקם ולכסות את מערומיהם.

ובאמת עובדה זו מפליאנו בהרבה. כי לפי עושרה של המדינה הזאת ומרבית החברים, לא היתה צריכה לכאורה על פי שכל אנושי להגיע לידי כך. אולם חטא אחד חטאה האומה הזאת וה' יתברך לא יסלח להם, והוא, כי כל העבודה הזאת היקרה והנשאה, שהיא ההשפעה לזולת ושהחלו לעבוד בה, צריכה שתהיה לשם ה' יתברך ולא לשם האנושות. ומתוך שעושים עבודתם שלא לשמו ית', לפיכך אין להם זכות קיום מצד הטבע עצמו.

כי נסה ודמה בדעתך, אם כל אחד מהחברה הזאת היה חרד לקיים מצות ה' יתברך בשיעור הכתוב "ואהבת את ה' אלקיך בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאדך", ובשיעור הזה היה עומד ודואג למלאות צרכי חבריו ומשאלותיו בכל השיעור המוטבע באדם למלאות משאלותיו עצמו, ככתוב "ואהבת לרעך כמוך", והיה ה' יתברך בעצמו עומד כמטרה לכל עובד בעת עבודתו לאושר החברה, דהיינו שהעובד היה מצפה, אשר ע"י עבודתו זו להחברה יזכה להדבק בו ית', אל המקור של כל האמת והטוב וכל נועם ורוך, הנה אין כל ספק אשר במשך שנים מועטות היו עולים בעושרם על כל ארצות תבל יחד, כי אז היה לאל ידיהם לנצל את אוצרות החומרים הגולמיים אשר באדמתם העשירה, והיו באמת למופת לכל הארצות, וברוכי ה' יקראו.

אולם בעת, אשר כל שיעור העבודה בהשפעה לזולת מתבסס על שם החברה לבדה, הרי זה יסוד רעוע. כי מי ומה יחייב את היחיד להרבות תנועותיו להתייגע לשם החברה? כי מפרינציפ יבש בלי חיות, אי אפשר לקוות הימנו לעולם שימציא כח תנועה (מוטיב פאוור) אפילו לאנשים מפותחים, ואין צריך לומר לאנשים בלתי מפותחים.

וא"כ הועמדה השאלה: מאין יקח הפועל או האיכר מוטיב פאוור המספיק להניעהו אל העבודה (מוטיב פאוור: כח - מטרה, שהוא כח הפועל ומניע לכל גוף ומודד לו כח ליגיעה כתפקיד הדלק במכונה)? כי שיעור לחם חוקו לא ימעיט ולא ירבה בסבות פזור כוחותיו, ושום מטרה וגמול אינה עומדת לפניו. ונודע זה לחכמי הטבע, אשר אפילו תנועה הקטנה ביותר לא יניע האדם בלי כח תנועה, כלומר מבלי להטיב מה את עצמו. למשל, שאדם מטלטל את ידו מהכסא אל השולחן, הוא משום שנדמה לו שבהניח ידו על השולחן ינהנה יותר. ואם לא היה נדמה לו כזה, היה עוזב את ידו על הכסא בכל שבעים שנותיו מבלי להניעה ממקומה. ואין צריך לומר לטרח גדולה.

ואם תאמר, שיש עצה על זה להעמיד משגיחים עליהם, באופן שכל המתעצל בעבודתו יענש ויטלו ממנו את לחם חוקו, אכן אשאל: אמור לי, מאין יקחו המשגיחים בעצמם את המוטיב פאוור לעבודתם? כי העמידה במקום מיוחד, והשגחה על אנשים להניע ולייגע אותם, היא ג"כ טרחה גדולה, אולי עוד יותר מהעבודה עצמה! וע"כ נדמה הדבר כמו הרוצה להניע מכונה בלי תת לה חומרי דלק.

ולפיכך משפטם חרוץ להאבד מצד הטבע, כי חוקי הטבע יענישו אותם, משום שאינם מסגלים את עצמם לקיים פקודותיו, דהיינו שיעשו אלו המעשים של השפעה לזולתו מבחינת העבודה לה' יתברך, כדי לקיים ולבוא מתוכה לתכלית מטרת הבריאה, שהיא הדביקות בו יתברך, על דרך שנתבאר שדביקות זו מגיעה לעובד במדת שפעה הנעים רב העונג, ההולך ומתרבה אליו עד שיעור רצוי להתרומם בהכרת אמיתותו יתברך, הלוך ומתפתח, עד שזוכה להפלגה הגדולה, שעליה רמזו בסוד הכתוב "עין לאראתה אלקים זולתך".

וצייר לעצמך, אם האיכר והפועל היו מרגישים לעיניהם מטרה הזאת בעת עמלם לאושרה של החברה, בטח שלא היו צריכים אפילו למשגיחים עומדים עליהם, כי כבר היה מצוי להם מוטיב פאוור בסיפוק גמור ליגיעה גדולה, עד להרים את החברה למרומי האושר. ואמת היא אשר הבנת הדבר באופן כזה צריכה לטיפול רב, ובסדרים נאמנים. אולם הכל רואים, שאין להם זכות קיום זולתו מצד הטבע העקשן, שלא ידע פשרות. וזהו מה שרציתי להוכיח במקום זה.

והנה הוכחתי בעליל לעיניך מצד התבונה הנסיונית, מתוך הסטוריה המעשית המתקמת לעינינו, אשר אין תרופה לאנושות בשום פנים שבעולם, זולת אם יקבלו על עצמם מצות ההשגחה, שהיא **"השפעה לזולתו כדי לעשות נחת רוח לה' יתברך"** בשיעור ב' הכתובים:

האחד הוא **"ואהבת לרעך כמוך"**, שהיא תכונת העבודה גופה, דהיינו ששיעור היגיעה להשפעת זולתו לאושרה של החברה, צריכה להיות לא פחות מזה השיעור המוטבע באדם לדאוג לצורכי עצמו, ולא עוד אלא שצריכים להקדים צרכי זולתו על צרכי עצמו.

וכתוב השני הוא **"ואהבת את ה'אלקיך בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאדך"**, שזוהי המטרה המחוייבת להמצא לעיני כל בשעת היגיעה לצורכי חבירו, שהוראתו, שעושה ומתייגע רק כדי למצוא חן בעיני הבורא יתברך, שאמר ועושים רצונו יתברך.

ואם תאבו ושמעתם, טוב הארץ תאכלו, כי יחדל אביון וכל מעונה ומנוצל מן הארץ, ואושרו של כל אחד יעלה מעלה מעלה מכל ערך ושיעור. אולם כל עוד שתמאנו ולא תרצו לבוא בברית עבודת ה' יתברך בכל השיעור המבואר, אז הטבע וחוקיה עומדים הכן לנקום את נקמתה ממנו, ולא תרפה מאיתנו, כמו שהוכחנו בעליל, עד שתנצח אותנו ונקבל את מרותה לכל אשר תצוה אותנו, כמבואר.

והנה נתתי לך מחקר מדעי מעשי ע"פ ביקורת התבונה הנסיונית, בדבר החיוב המוחלט לכל הבריות לקבל עליהם עבודת ה' יתברך בכל לבבם ונפשם ומאודם.

ג. עקרונות החברה העתידית

א) הקומוניזם הוא אידיאה, כלומר מוסרי. ועל זה מעידה המטרה "לעבוד כפי היכולת ולקבל כפי הצורך".

ב) לכל מוסר צריך בסיס המחייבו, והחינוך ודעת הציבור הם בסיס חלש מאד. וההוכחה מהיטלר ימ"ש.

ג) כיון שכל נצחון בדיעה מובטח לרוב הציבור, ואין צריך לומר שההוצאה לפועל של הקומוניזם המתוקן היא ע"י רוב הציבור, א"כ מחויבים להעמיד את הרמה המוסרית של רוב הציבור על בסיס שיחייב ויבטיח את הקומוניזם המתוקן שלא יתקלקל לעולם. ואינה מספיקה האידיאה המוקלטת באדם מלידה, משום שבעליה הם מיעוט קטן ונטול ערך ברוב הציבור.

ד) הדת היא הבסיס היחיד, שיהיה גורם בטוח להעלות את הרמה של הציבור להגיע לכלל "לעבוד לפי היכולת ולקבל לפי הצורך המוסרית".

ה) יש להעביר את הקומוניזם מן הפסים של "שלי שלי ושלך שלך", שהוא מדת סדום, אל הפסים של "שלי שלך ושלך שלך", דהיינו לאטרואיזם אבסולוטי. וכשרוב הציבור יקבל תורה זו בפועל, אז הזמן להגיע לכלל "לעבוד לפי היכולת ולקבל לפי הצורך". והסימן הוא: אם כל אחד ואחד יעבוד כפועל בקבלנות. נמצא, מטרם שרוב הציבור מוכן להשפיע לזולתו, אין לקבוע משטר קומוניזם אלטרואיסטי.

ו) מטרם שהציבור יגיע לרמה המוסרית הזו, אסור להלאים את הרכוש, כי כל עוד שאינו קיים גורם מוסרי בטוח ברוב הציבור, לא יהיה להם חומר דלק לעבודה.

ז) אם ליחיד אסור לנצל את חבריו, למה לאומה מותר לנצל את חברותיה? ואיזה חזקה נותנת הצדקה לאומה שתהנה מהארץ יותר מחברותיה? ולפי"ז יש ליסד קומוניזם בינלאומי. כי כמו שיש יחידים שזכו, אם בחריצות, אם במקרה, אם בירושה מאבותיהם, לחלק יתר על חשבון המתרשלים, כן ממש באומות. וא"כ למה תגדל המלחמה על היחידים יותר מעל האומות?

במילים אחרות, איזה זכות ובעלות יש על חומר הגלם של הארץ לאומה יחידה יותר מלשאר? מי חקק חוק החזקה? ומכש"כ שקנוהו בחרבות וכידונים. וכן למה תנצל אומה אחת את חברתה, אם דבר זה אינו צודק לכל יחיד?

במילה אחת, כמו שצודק ביטול רכוש ליחיד, כן הוא צודק כלפי כל אומה. ורק אז יהיה שלום בארץ. ותמה על עצמך, אם החזקה וחוק הירושה אינה מקנה זכות קנין ליחיד, למה תהיה מקנה לאומה שלימה? וכמו שחלוקה צודקת נוהגת ביחיד האומה, כן צריכה להיות חלוקה צודקת בינלאומית: בין בחומר גלם, בין באמצעי יצור ובין ברכוש המצטבר לכל האומות בשווה, בלי הפרש בין לבן לשחור, בין איש הציויליזציה לפרימיטיבי, ממש כנוהג בין יחידים שלאומה אחת. ובשום אופן אין לחלק בין יחידים, אומה אחת, או בין כל אומות העולם. וכל עוד שיהיה איזה הפרש, לא יפסקו המלחמות.

ח) כל העולם משפחה אחת הוא. ומסגרת הקומוניזם ע"פ התורה צריכה לבסוף להקיף את כל העולם ברמת חיים שווה לכולם. אמנם התהליך המעשי הוא לאט לאט. דהיינו, כל אומה שרוב הציבור שבה יקבל עליו את הבסיסים באופן מעשי, דהיינו שכבר נתחנך בהשפעה לזולתו, ויהיה להם גורם בטוח לחומר דלק, יכנסו תכף במסגרת הקומוניזם הבינלאומי. וכל האומות שכבר נכנסו במסגרת הקומוניזם

הבינלאומי, תהיינה להן רמות חיים שוות. באופן, שהעודפים של אומה עשירה או חרוצה, ישבחו את רמת החיים של אומה נחשלת או עניה בחומר גלם ובאמצעי יצור.

ט) הצורה הכלכלית והדתית במידה המבטיחה את הקומוניזם היא אחת לכל האומות. פירוש, הצורה הדתית של כל האומות צריכה לחייב בראשונה את חבריה את ההשפעה לזולתו בצורה של "ואהבת לרעך כמוך", שהמוכשר ובר המזל לא יהנה מהחברה יותר מחבר נחשל. וזהו דת כולל לכל האומות שתבואנה במסגרת הקומוניזם. חוץ מהצורות הדתיות שאינן נוגעות לכלכלה. ושאר מנהגים יהיה לכל אחד צורה בפני עצמו, שאין לשנותה בדיוק. פירוש: חוץ מענין "ואהבת לרעך כמוך" יכולה כל אומה ללכת בדתה היא ובמסורת שלה, ואין לאחת להתערב בחברתה.

י) חוקי הדת השווה לכל העולם היא:

1. שיעבוד בשביל טובת בני האדם כפי יכולתו ויותר מיכולתו אם יהיה צורך, עד שלא יהיה רעב וצמא בכל העולם.

2. אע"פ שהוא עובד חרוץ, לא יהנה מהחברה יותר ממי שהוא נחשל, באופן שתהיה רמת חיים שווה לכל נפש.

3. עם כל זה, אע"פ שיש דת, יש להוסיף אותות כבוד על פי דת, שכל המהנה לחברה יותר, יקבל אות כבוד חשוב יותר.

4. כל המעכב מלגלות מדת חריצותו לטובת החברה יענש לפי חוקי החברה.

5. כל אחד ואחד מחויב להתאמץ על פי הדת להרים את רמת החיים של העולם יותר ויותר, באופן שכל באי עולם יהנו מחייהם ותהיה להם חדות חיים יותר ויותר.

6. וכמו כן ברוחניות, אלא שברוחניות לא כל אחד מחויב לעסוק, אלא אנשים מיוחדים לפי הצורך.

7. יהיה כמו בית דין עליון, וכל מי שירצה לתת את חלק כושר עבודתו לחיים רוחניים, מחויב לקבל רשות מן בית הדין הזה.

יא) אין לתקן את העולם בענייני הדת מטרים שמבטיחים לעולם את התיקון הכלכלי.

יב) לעשות תכנית מפורטת מכל החוקים הנ"ל ושאר החוקים הנחוצים לענין זה. וכל הנכנס למסגרת הקומוניזם צריך להשבע אמונים שיקיים כל זה מטעם שה' ציוה כן או על כל פנים יתחייב למסור לבניו שה' ציוה כן. ומי שאומר שמספיק לו האידיאה, יש לקבלו ולנסותו אם אמת הוא. ואם הוא אמת, אפשר לקבלו. ועכ"פ יבטיח שלא ימסור לבניו מדרך הכפירה שלו, אלא ימסור אותם לחינוך המדינה. ואם אינו רוצה לא זה ולא זה, אין לקבלו כלל. כי יקלקל את חבריו ויצא שכרו בהפסדו.

יג) תחילה יש לעשות מוסד קטן שרוב ציבורו יהיו אלטרואיסטים בשיעור הנ"ל, דהיינו שיעבדו בחריצות כמו בקבלנות, גם מעשרה עד י"ב שעות ויותר, וכל אחד ואחד יעבוד לפי כוחו ויקבל לפי צרכיו. ותהיינה בו כל הצורות שלהנהגת מדינה. עד שאפילו אם מסגרת המוסד הזה תכיל בקירבה את כל העולם כולו, אשר אז יתבטל כליל משטר האגרוף, לא יהיה צורך לשנות דבר, בין בעבודה ובין בהנהגה. והמוסד הזה יהיה כעין נקודה מרכזית עולמית, שעליה ילכו ויקיפו עמים ומדינות עד סוף העולם. כל

הנכנסים במסגרת הקומוניזם, תהיה להם תכנית אחת והנהגה אחת עם המרכז, ויהיו כמו עם אחד ממש לרווחים ולהפסדים ולהוצאות.

יד) אסור באיסור חמור לאחד מבני המוסד שישתמש באיזה מוסד משפטי וכדומה, מכל הצורות הנמצאות במשטר הכח. אלא את כל הסתירות יכריעו בינם לבין עצמם, כלומר בין הצדדים הנוגעים בדבר. ודעת הציבור המגנה את האיגואיזם, תגנה את בעל הדין שינצל צידקת חבירו לתועלתו.

טו) הקומוניזם האלטרואיסטי סופו לבטל לגמרי ממשלת הכח, אלא "איש כל הישר בעיניו יעשה". ואין לתמוה ולפקפק על זה, כי כן לא האמינו שאפשר לחנך ילדים בהסברה, אלא רק במקל חובלים, עד שכיום רוב העולם קיבלו את זה, למעט את ממשלת הכח על הילדים. וזה אמור בילדים, שאין להם כח הסבלנות ואין להם דעת. ומכ"ש בקיבוץ אנשים בעלי דעת וסבלנות ומחונכים באלטרואיזם, שלא יהיה להם צורך במשטר של כח. ובאמת אין דבר משפיל ומבזה את האדם יותר מהיותו כפוף לממשלת הכח. ואפילו לבתי משפט לא יהיו צריכים.

אלא אם יארע איזה מקרה יוצא מהכלל. שהשכנים לא יפעלו על אדם יוצא דופן, אז יזדקקו לו מחנכים מומחים להטותו בוויכוחים ובהסברת טובתם של החברה, עד שיחזירו אותו אל השורה. ואם יארע איזה אדם עקשן, שכל זה לא יועיל לו, אזי פרשו ממנו הציבור כמו ממנודה, עד שיהיה מוכרח להתחבר לחוקי החברה, דאם לא כן יוכל לקלקל אחרים מן החברה.

היוצא מזה, שאחר שיתיסד קיבוץ אחד מקומוניזם אלטרואיסטי, וימצא בו רוב שקיבלו עליהם אותם החוקים בפועל, תיכף יקבלו עליהם שלא להביא איש את חבירו לשום בית משפט או לסוכני הממשלה, או לכח איזה שהוא, אלא הכל בהסברה רכה כנ"ל. ומחמת זה אין מקבלים איש לחברה מטרם שיבדק, אם אינו איש גס ביותר ואינו מסוגל לחינוך האלטרואיזם.

טז) עובדה היא שהיהודים שנואים על רוב האומות והן הולכות וממעטות אותם, הן הכנסייה שלהן והן החילונית שלהן והן הקומוניזם שלהן. ואין עיצה להלחם כנגד זה אלא להביא מוסר אמיתי אלטרואיסטי בלב האומות.

יז) אם היית חי באי של פראים שלא תוכל לסדרם בדרך חוק, כי אם בדרך דת, ההיית מפקפק בזה ועוזב אותם שישמידו זה את זה? כן מבחינת אלטרואיזם: כולם פראים ואין שום תחבולה שיקובל עליהם אם לא בדרך דת. מי יהסס לעוזבם לנפשם עד שישמידו זה את זה בפצצות מימן?

יח) שלשה יסודות הם להתפשטות האמונה: (1) סיפוק תשוקות, (2) הוכחות, (3) תעמולה.

1) סיפוק תשוקות הן, כי בכל אדם, אפילו בחילוני, יש ניצוץ בלתי נודע, התובע התיחדות עם אלקים. וכשהוא מתעורר לפרקים, מעורר באדם תשוקה לדעת את האלקים או לכפור באלקים והיינו הך. (פירוש: גם הכפירה באלקים באה מן הניצוץ הזה, כי לולא זה הניצוץ אין לאדם יחס כלל לאלקים, אלא חי ללא מחשבות כלל על אלקים לא לשלילה ולא לחיוב). ואם ימצא מי שיעורר בו סיפוק תשוקה זו יסכים לכל. עוד יש להוסיף על זה ענין השארת הנפש, ושכר לעולם הבא, וכן כבוד הפרט, ושכר לאומי שהאדם יהיה תפארת האומה.

2) הוכחות הן, שאין קיום לעולם זולתו, מכ"ש בימי פצצת האטום.

3) תעמולה יכולה לשמש במקום הוכחה ג"כ, אם היא בחריצות. ע"כ יש לשכור אנשים להפיץ

את הדברים הנ"ל בין הציבור. להתפשטות ולתעמולה יש לזכור את כל היסורים וחבלי העוני והשחיטות והמלחמות והאלמנות והיתומים השוררים בעולם ומבקשים גאולה. ואין להם תיקון אלא בקומוניזם האלטרואיסטי. ואז לא יקשה לאדם לתת ולמסור כל חייו עליו, כדי להציל אותם מכליון ומן הכאבים הנוראים. ומכ"ש אדם צעיר, שעוד לא טמטם לבו מחסרונותיו עצמו, ודאי שיעזור לזה בכל נפשו ומאודו.

יט) מחמת תאוות הרכוש נמצא אשר הקומוניזם האלטרואיסטי אי אפשר ש יבוא זולת בהקדם הקומוניזם האיגואיסטי. כמו שהוכיחו כל החברות שרצו ליסד קומוניזם אלטרואיסטי מטרם המרקסיזם. אלא עתה, אחר ששליש העולם כבר הניחו יסודותיהם על משטר קומוניזם איגואיסטי, אפשר להתחיל ליסד קומוניזם אלטרואיסטי בר קיימא על בסיס דתי.

כ) חשוב לתקן ששום אדם לא יתבע צרכיו מהחברה, אלא שיהיו נבחרים לכך שיחקרו מחסור כל אחד ויחלקו אותו לכל אחד ואחד. ודעת הציבור תוקיע את התובע לעצמו איזה צורך - לאיש גס ומנוול כמו גנב וגזלן שלהיום. ולפיכך תהיינה מחשבותיו של כל אחד ואחד נתונות אך להשפיע לזולתו, כטבע כל חינוך המחשיב את זה, מטרם ירגיש חסרונות לעצמו.

הבסיס על זה, כיון שאנו רואים שבמדת הצריכה אנו שוים לכל החי, וכן כל המעשים הבזויים שבעולם באים מן הצריכה, ולהפך אנו רואים שכל המעשים המאושרים שבעולם באים ממתן ההשפעה לזולתו. לפיכך יש לנו לקמץ ולדחות המחשבות של צריכה לעצמו ולמלאות מחשבותינו רק במחשבות של השפעה לזולתו, שזה יתכן באופן הנ"ל. ויש לזכור, שאם רוצים לקפוץ על שולחן, צריך להכין עצמו לקפוץ הרבה למעלה מן השלחן, ואז סופו לקפוץ על השולחן. אבל אם ירצה לקפוץ רק על רמת השולחן, אז יפול למטה.

כא) יש להודות שקומוניזם איגואיסטי הוא שלב לצדק על דרך "משלא לשמה באים לשמה". אלא אני אומר, שכבר הגיע עת לשלב הב' שהוא קומוניזם אלטרואיסטי. אכן צריכים להנהיגו בארץ אחת לדוגמא, כי אז וודאי יקבלוהו בעלי שלב הא'. והחפזון חשוב מאד, כי החסרונות והשמוש בכח שבקומוניזם האיגואיסטי מרחיקים את רוב העולם בעלי התרבות משיטה זו בכללה. ולפיכך צריכים להראות לעולם את הקומוניזם המושלם, שאז בלי ספק יקבלוהו רוב בעלי התרבות שבעולם. ויש לחשוש מאד שלא יקדימוהו אימפריאליסטים לבטל את הקומוניזם מן העולם. אכן אם תתפרסם שיטתנו המושלמת בפועל, בודאי ישארו האימפריאליסטים כמלך בלי חיל.

כב) ברור שלא יתכנו חיי חברה תקינים ויציבים זולת שהסתירות שבין בני החברה תהיינה מוכרעות ע"י הרוב. וזה מברר לנו, שאי אפשר שיהיה משטר טוב בחברה, זולת אם הרוב הוא טוב. באופן שחברה טובה פירושה, שיש בהרוב שהם טובים. וחברה רעה פירושה, שהרוב שבה הם רעים. וזה שאמרתי לעיל, שאין לייסד קומוניזם מטרם שרוב אנשי החברה הם ברצון להשפיע.

כג) אין שום תעמולה יכולה להבטיח משטר בכח על הדורות העתידים. ולא יועיל כאן חינוך ולא דעת הציבור, שמטבעם ללכת ולהתחלש. חוץ מדת, שמטבעו ללכת ולהתחזק. ואנו רואים בנסיון, שאותם העמים שקיבלו תחילה הדת ע"י אונס וכפיה, ובדורות אחריהם מקיימים אותם מתוך בחירה ורצון, ולא עוד אלא שמוסרים נפשם עליו.

ויש להבין, שאע"פ שהאבות קיבלו עליהם את הקומוניזם האלטרואיסטי מחמת שהם אידאליסטים, אין עוד שום בטחון שבניהם אחריהם ימשיכו במשטר הזה. ואין צורך לומר אם גם האבות קיבלו בכפיה ובאונס כנהוג בקומוניזם איגואיסטי, שלא יתקיים זה לדורות, אלא סוף סוף יתגברו עליו ויבטלוהו. ואין לכפות משטר של כפיה לדורות, כי אם בדרך מצוות הדת.

כד) מה שאני אומר, שאין להנהיג משטר קומוניזם מטרם שיהיה רוב אלטרואיסטי, אין הפירוש שיהיו כן מבחינת אידיאה בחפץ לב, אלא הפירוש הוא שיקיימו זה מחמת הדת בצירוף דעת הצבור. וכפיה זו סופה להתקיים לדורות, מחמת שהדת הוא הכופה העיקרי.

כה) שקר בפי אלו שאומרים, שהאידיאליזם טבע הוא באדם או תולדה מחינוך, אלא שהוא תולדה ישרה מהדת, שכל זמן שהדת לא נתפשטה בעולם בשיעור גדול, היו כל העולם ברברים בלי שמץ מוסר כליות. אלא אחר שנתפשטו עובדי אלקים, נעשו זרעם הכופרים אנשים אידיאליסטים. באופן שהאידיאליסט הוא מקיים מצוות אבותיו, אלא זוהי מצוה יתומה, דהיינו בלי מצווה. ומה יהיה אם הדת תתבטל לגמרי מן העולם? אז יתהפכו כל הממשלות להיטלרים, ששום דבר לא יעכב על דרכם. וההפרש בין דתיים לאידיאליסטים, כי האידיאליסט אין בסיס למעשיו, כי לא יכול לשכנע למישהו למה הוא מבכר את הצדק ומי מחייב כך, אולי אינו אלא מחולשת לב, כדבר הפילוסוף ניטשה. אין לו שום מלה של טעם בפיו. לפיכך גברו עליהם סטלין והיטלר. אבל הדתי יענה בעזות, כי מצות אלקים הוא, וימסור נפשו עליה.

כו) הקומוניזם האלטרואיסטי הוא דבר נדיר לרוח האדם. ולפיכך העם היותר אציל, דהיינו עם ישראל, צריך לקבל על עצמו להראות דוגמה לכל העולם. וזה משום שאנו מוכשרים יותר מכל האומות, ולא משום שאנו אידיאליסטים יותר מהם, אלא משום שאנו סבלנו מן העריצות יותר מכל האומות, וע"כ אנו מוכנים יותר מהם לבקש תחבולה שתכלה העריצות מן הארץ.

היהדות צריכה לתת דבר חדש לגויים, ולזה המה מחכים משיבת ישראל לארץ, ואין זה בענין חכמות אחרות, כי בהם לא חידשנו מעולם ובהן אנותמיד תלמידיהם, אלא המדובר הוא בחכמת הדת ובצדק ובשלום, שבזהרוב הגויים תלמידנו הם, וחכמה זו מיוחסת רק לנו.

כז) האומה היא בסכנה, כי מטרם שתתייצב הכלכלה יפרח כל אחד למקום אחר, כי לא כל אדם יוכל לעמוד בנסיון לסבול, בעת שיש לו עצה לחיות בהרחבה בארצות אחרות עשירות. ולאט לאט יברחו מהסבל, עד שלא ישאר מספר הראוי להקרא בשם מדינה, ויבלעו ח"ו בין הערבים. ואין צריך לומר הקיבוצים, שכל מציאותם בנויה על אידיאלים שמטבעם ללכת ולהתמעט בדורות יבואו, כי אידיאל אינו ניתן בירושה, ובלי ספק שהם יחרבו תחילה קודם לכל.

ובדרך הקומוניזם האלטרואיסטי יאיר האידיאל לכל אחד ויתן לו סיפוק שירצה בשביל זה לסבול. וגם יוכלו לשלוט בנפשם להוריד רמת חייהם בעתו. ולעבוד הרבה, בשיעור שיבטיח כלכלה יציבה למדינה. ולא עוד, אלא ימשיך קיבוץ גלויות מכל המדינות, כי הדאגה ומלחמות הקיום שיש לכל אחד בארצות חוץ, יתן להם דחיפה לשוב לארצם לחיות במנוחה ובצדק.

כח) אם יקבלו כל ישראל את הדת, אז יתכן לבנות את בית המקדש ולהחזיר כל הפאר העתיק, שזה וודאי היה מוכיח צדקת ישראל לכל הגוים על חזרתם לאדמתם. ואפילו להערבים. מה שאין כן שיבה חילונית כהיום, אינה עושה שום רושם על הגוים. ויש לחוש אם לא ימכרו עצמאות ישראל בשביל צרכיהם, ואין צריך לומר על החזרת ירושלים.

כט) כל שיטה מעשית צריכה גם מזון אידיאלי המתחדש, שאפשר להגות בו. כלומר פילוסופיה. ולגבי דידן יש כבר פילוסופיה שלימה מוכנה, אלא שמיועדת רק למנהיגים, דהיינו תורת הקבלה.

ל) החופש של הפרט צריך להיות נשמר כל זמן שאינו מזיק לחברה. חוץ ממי שרוצה לעזוב את החברה וללכת לאחרת, אין לעכבו בשום פנים שבעולם, אפילו שזה מזיק לחברה. וגם זה באופן שלא תהרס כל החברה.

ד. סיכום

הרצון לקבל, המוטבע בכל נברא, הוא בשינוי הוא בשינוי צורה מהבורא. וע"כ נפרדה ממנו הנשמה, כאבר הנפרד מגוף, כי שינוי צורה ברוחניות הוא כמו גרזן מפריד בגשמיות.

ומכאן ברור מה ה' רוצה מאתנו, הוא השואת הצורה, שאז אנו חוזרים ונדבקים בו כמטרם שנבראנו. וזה שאמרו חז"ל "הדבק במידותיו. מה הוא רחום, אף אתה רחום". וזה שנשנה המידות שלנו, שעיקרן רצון לקבל, וניקח את המידות של ה', היינו רק להשפיע. באופן שכל מעשינו יהיו רק להשפיע לזולתנו ולהועיל בכל יכולתנו. ובזה אנחנו באים למטרה "להדבק בו", שהוא השואת הצורה.

ומה שאדם עושה לצרכי עצמו בהכרח, דהיינו בשיעור מינימום המוכרח לקיומו ולקיום משפחתו, זה אינו נחשב לשינוי צורה, כי "ההכרח לא יגונה ולא ישובח". וזהו הגילוי הגדול שלא יתגלה בכל שלימותו אלא בימות המשיח. וכאשר יקבלו הלימוד הזה, אז נזכה לגאולה השלימה.

וכבר דיברתי מזה, שיש שני דרכים לגילוי השלימות: או דרך תורה או דרך יסורים. ולפיכך סיבב הקב"ה ונתן את הטכניקה לבני אדם, עד שמצאו את פצצת האטום והמימן. שאם עוד לא ברור לעולם החורבן הכללי, שהם עתידים להביא לעולם, יחכו עד למלחמות עולם שלישית או רביעית ח"ו, ואז יעשו הפצצות את שלהם, והשארית שישארו אחר החורבן, לא תהיה להם עיצה אחרת, אלא לקחת על עצמם עבודה הזו "שהן יחיד והן אומה לא יעבדו בשביל עצמם יותר ממה שצריכים לקיומם ההכרחי, ושאר כל מעשיהם יהיו לטובת זולתם". ואם כל אומות העולם יסכימו לזה, אז יתבטלו המלחמות מן העולם, שהרי כל איש לא ידאג כלל לטובת עצמו אלא לטובת זולתו.

ותורה זו של השואת הצורה היא תורתו של משיח, ועל זה נאמר: "והיה באחרית הימים, והלכו גוים רבים ואמרו לכו, ונעלה אל הר ה' ואל בית אלקי יעקב ויורנו מדרכיו ונלכה באורחותיו, כי מציון תצא תורה ודבר ה' מירושלים, ושפט בין עמים רבים והוכיח לגוים עצומים עדאין רחוק" (מיכה ד').

דהיינו שהמשיח ילמד אותם עבודת ה' בהשואת הצורה, שהוא תורה ומשפט של המשיח. ו"הוכחה לגוים עצומים", דהיינו שיוכיח להם, שאם לא יקבלו עליהם עבודת ה' ישמדו כל הגוים ע"י המלחמות.

ואם יקבלו תורתו נאמר אז: "וכתתו חרבותיהם לאתים וחניתותיהם למזמרות לאישאו גוי אל גוי חרב ולא ילמדון עוד מלחמה". נמצא, שאם נלך בדרך תורה ונקבל תורתו, מוטב.

ואם לאו, נלך בדרך יסורים. דהיינו שיתגלו המלחמות של פצצות אטום ומימן בעולם, ואז יחפשו כל אומות העולם עיצה, איך להמלט ממלחמות, ויבואו אל המשיח לירושלים, והוא ילמד אותם את התורה הזאת.